

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

CRISTINA HOROTAN - TAINE MARTURISITE CU SINCERITATE¹

Anișoara Laura MUSTEȚIU

„Poezia este muzica sufletului, și mai presus de toate, a sufletelor mari și sensibile” spunea Voltaire. Aceste gânduri îmi vin în minte când citesc poeziile scrise de Cristina Horotan, o poetă contemporană al cărui glas revoluționar răsună chiar din inima Ardealului, din gloriosul Șelimbăr.

Cristina Horotan înzestrează cultura română contemporană cu o nouă rapsodie de poezii, „Di-Agnostica,” o carte în care iubirea, justetea și răzvrătirea împotriva nedreptăților culminează în versuri vibrante ce ascund strigăte de emoții. Versurile poetei apar ca scânteii erupte dintr-un vast spațiu afectiv, marcat de bucurie, de furie, de “sângeroase răni,” de un torent de durere metamorfozat în lumină și înțelepciune. Poeziile poartă o poveste de viață, cu taine mărturisite prin sinceritatea unui suflet cugetător, însetat de adevăr, cu versuri născute din harul divin, căci, cum ne mărturisește poeta: „în toate e un foc ce arde... e darul de la Dumnezeu!”. Dar eul nu se scaldă în căldura unui pacifism artificial, ci trece prin viforul realității, strigă, se zbate sfâșiat de experiențe crunte, caută lumina zilei, creând versuri ce se zbucesc sub forța unei vijelii sufletești.

Izvorâte dintr-o inimă revoluționară, poeziile Cristine Horotan sunt pline de scânteii pâlpâitoare, ce așteaptă reînvierea unei noi flăcări, poate un nou Cenaclu al poporului. Purtând făclii de adevăr, eul liric se perindă cu pași molcomi, reînvie istoria, luminează oameni și fapte, lăsând un strigăt sfredelitor în amintirea a tot ce era bun și sfânt, în amintirea falnicilor străbuni. Aici, cititorul devine părtaș la o răscoală spirituală pentru dreptate.

Dar poeziile izvorăsc și din iubirea adâncă pentru locuri, oameni și fapte. Aici, actul creator, deși dedicat muzei artistice, rămâne intact în originalitate, asemenea unei fântâni ce-și oglindește fața cristalină în ochii cititorului. Transcendența realității în arta scrisului și renunțarea la sublimare accetuează tendința poetului de a reînvia glasul poporului, dreptatea. Poate renumita pictură „România revoluționară” de Constantin Daniel Rosenthal ar putea reflecta această îngemănare artistică - imagine poetică, cuvânt și sentiment.

¹ Anișoara Laura MUSTEȚIU, Poetă și prozatoare, Membră a Ligii Scriitorilor din România, Sydney, Australia, 3 mai 2023

Ca și curent literar, autoarea se apropie de Realism cu un stil de poezie “smulsă din realitate,” deoarece emană o reflecție veridică și obiectivă a realității, un manifest ce refuză superficialitatea socială a rațiunii contemporane. *„Poezia mea este sufletul meu dezbrăcat de orice ambalaj colorat și strălucitor”* mărturisește Christina Horotan, stârnind prin această declarație un impuls voyeuristic de ai privi naturalețea. Este un suflet autentic, însetat de a da grai celor nespuse atunci când suntem martori la suferințe, este un „suflet-labirint” care ascunde freamăt de dureri vii, dar care se înalță prin învățături prețioase, arătând ferm că mai are un cuvânt de spus.

Dar tămăduirea rănilor se manifestă prin puterea magică numită iubire, acea dragoste indestructibilă ce o poate dărui un soț, copii, o familie, o iubire grandioasă ce stă neclintită ca o stâncă în fața oricărui viscol. Poeziile „Împreună”, „Tu ești”, „Epicentrul nostru”, „Cei doi-Noi doi”, „Poveste” descriu acest dar divin, lecuitor, înălțător. În versurile *„Câtă putere și iubire,/ Cât suflu magic poți să ai.../ Căci și atunci când n-ai nimic,/ Din tot ce ești, tuturor dai”*. iubirea este și un izvor spiritual din care susură bunăstarea.

Lirismul din versurile poetei este tangibil, înmiresmat cu sentimente tandre, cu trăiri culese din spațiul cotidian, din gândurile duioase de mamă, din sinceritatea și puritatea copiilor, din căldura ce o emană cei dragi. Aici spiritul poetic se perindă plin de dor între Ardeal și Bucovina, lăsând printre rânduri privirile suave ale copilăriei, zâmbetul îngeresc al bunicii, înțelepciunea părinților și glasul cristalin al copiilor. Cu o inimă adânc înrădăcinată în feeria vieții de la țară, poeta se hrănește din *„secundele în care munții parcă valsează cu atâta noblețe prin marea de nori pufoși.”*

Prin cugetări despre viață și oameni, credința și privirea îndreptată spre Dumnezeu rămân lumini calde pe drumuri necunoscute. Când poeta vorbește despre oameni, se contopește temporar cu destinul lor, pentru a le înțelege mai bine tainele. Aici, iubirea și deziluzia rămân uneori îngemănate până în momentul recunoașterii și convertirii în lumină.

Într-o nouă revelație, poeta ne descrie bogăția de a fi om: *„Prefer să port în continuare/ Haina de om, chiar zdrențuită/ De fenomenele amare/ Care o fac neprețuită”* când inima îi zboară spre un apogeu spiritual ascuns în neprețuita valoare umană și în împăcarea cu sine.

Prin versuri veritabile izvorâte din încercările vieții, oscilând între suferință și fericire, Cristina Horotan ne invită la o călătorie artistică pe aripile poeziei, la o plimbare printr-o ploaie de vară, unde stropi de lacrimi ne dau fiorii unei noi experiențe. Poeziile pictate minuțios cu penița creativității, emană frumusețe și înțelepciune, devenind pentru cititori o bucurie lăuntrică, o reverberație ce rămâne pe timp îndelungat în camera tainică a sufletului, un îndemn la cugetare, o chemare spre noi recunoașteri.